

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/39/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3111012069
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:3111012069.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Kováča a sudcov JUDr. Ondreja Gáboríka a JUDr. Ondreja Samaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 16. mája 2013 prejednal odvolania prokurátorky Krajskej prokuratúry v Trenčíne a obžalovaného

J. X.nar. XX.XX.XXXX v R., trvalé bydlisko J., Ul. Y. č. XXXX/X, t. č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby MS SR Ilava,

ktoré podali proti rozsudku Okresného súdu v Trenčíne č.k. 2T/184/2011-734 zo dňa 20.03.2013 a taktó

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolania obžalovaného a prokurátorky krajskej prokuratúry z a m i e t a j ú , pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne č.k. 2T/184/2012-734 zo dňa 20.03.2013 bol obžalovaný J. X. uznaný vinným v bode 1) z prípravy k trestnému činu lúpeže podľa § 7 ods. 1 Tr. zák. k § 234 ods. 1, 2 písm. a), písm. b) Tr. zák., účinného do 31.08.2003, pretože obžalovaný J. X. spoločne s odsúdenými J. X. X. M., J.. J. M., Z.. J. Z., H. D. a T. R. na základe predchádzajúcej dohody o vykonaní prepadu peňažného transportu, ktorý mal prevážať väčšiu sumu Slovenskej pošty Považská Bystrica a po zadovážení si prostriedkov na jeho uskutočnenie a to väčšieho množstva automatických a poloautomatických strelných zbraní, maskovacích pomôcok, vysielaciek, motorových vozidiel a po podrobnom naplánovaní a preskúšaní akcie v presne nezistený deň v decembri 1998, sa všetky vyššie uvedené osoby okrem obžal. J. X. stretli dňa 19.1.1999 okolo 07:30 hod. v Považskej Bystrici, odkiaľ sa po ďalšom upresnení úloh presunuli na určené miesta tak, že X. M., H. D. s motorovým vozidlo zn. K. combi striebornej farby, nezistenej T., stáli na parkovisku pri hoteli zv. J. s úlohou dať signál na začatie akcie a zabezpečiť odvoz častí páchatel'ov po skončení prepadu. M. a T. R. s vozidlom zn. U. zelenej farby, nezistenej ŠPZ parkovali medzi garážami na sídlisku S. v Považskej Bystrici a ich úlohou bolo zaistiť odvoz zbraní a častí páchatel'ov. J. Z. vo vozidle zn. A., nezistenej ŠPZ, parkoval na parkovisku pred hotelom zv. J. a po skončení akcie mal prevziať z vozidla BMV ulúpené finančné prostriedky, pričom traja doposiaľ nestotožnení občania ruskej národnosti tvorili osádku vozidla zn. Audi 100 s namontovanou T. H. XX-XX a odsúdený X. s ďalšími dvoma nestotožnenými mužmi ruskej národnosti vo vozidle zn. G. A4 s namontovanými ŠPZ R. XX-XX, ktoré obe vozidlá boli určené ako prepádové vozidlá s tým, že lúpež bude uskutočnená pred budovou VUB a.s. Považská Bystrica, pričom v týchto vozidlách sa nachádzali nezákonne držané strelné zbrane nezistených výrobných čísiel - 1 ks samopal zn. Kalašnikov, 5 ks pištole nezistenej značky. Následne v čase okolo 08:10 hod, kedy z objektu VÚB a.s. Považská Bystrica odišlo motorové vozidlo Slovenskej pošty Považská Bystrica zn. Škoda XXXX T. PX XX-XX s tromi pracovníkmi za účelom vykonania prevozu cením a finančnej hotovosti sprevádzané vozidlom OO PZ Považská Bystrica zn. N. uschovaných v trezore vozidla. H. D. vysielaczkou oznámil signál na začatie

akcie, na čo reagovali osádky oboch vozidiel zn. Audi A4 a zn. Audi 100 a to tak, že J. X. s vozidlom zn. Audi A4 obehol z ľavej strany vozilo zn. Škoda XXXX a zablokoval vozidlo OO PZ Považská Bystrica a vodič vozidla zn. Audi 100 zastavil šikmo pred vozidlo Škoda 1203. Z vozidla zn. Audi 100 vyskočili ozbrojení a zamaskovaní muži a mierili zbraňami na osádku vozidla Slovenskej pošty, pričom jeden z páchatel'ov otvoril dvere, strekol slzotvornú látku, vošiel do vozidla, odkiaľ zobral plátenné vreco objemu 50 kg, v ktorom sa nachádzali prázdne plátenné vrecia menších objemov na prevoz peňazí a vreco objemu 50kg, v ktorom sa nachádzali súčasti výbavy vozidla. Jeden zo zamaskovaných páchatel'ov prinútil hrozbou použitia zbrane ľahnúť na zem člena SBS, ktorému odcudzil súkromnú zbraň zn. ČZ vz. 70, kaliber 7,65 mm, výr. č. XXXXXX. Všetci útočníci potom nasadli do vozidiel zn. Audi A4, Audi 100 a z miesta činu ušli smerom na Žilinu, kde odovzdali zbrane M. a R., poštové vrecia Z. Z. za účelom ďalšieho transportu, čím svojim konaním spôsobili škodu Slovenskej pošte a.s. vo výške 133,66,-€ na ulúpených veciach a škodu vo výške 61,33,- € na ulúpenej zbrani majiteľovi Z. T., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom R. U., ul. S. č. XXX/X-XX,

Bol za to odsúdený podľa § 234 ods. 2 Tr. zák., účinného do 31.08.2003, za použitia § 40 ods. 2 Tr. zák., účinného do 31.08.2003 na trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov nepodmienečne. Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák., účinného do 31.08.2003 súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do druhej nápravno-výchovnej skupiny. Podľa § 288 ods. 1 Tr. por., účinného do 01.09.2011, boli poškodení odkázaní s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

V bode 2) tohto rozsudku bol obžalovaný J. X. podľa § 285 písm. c) Tr. por. oslobodený spod obžaloby pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, 2 písm. a), b), ods. 3 Tr. zák., účinného do 31.08.2003, ktorého sa mal dopustiť tak, že obvinený J. X. spoločne s odsúdenými J. X., X. M., H. D., T. R., na základe predchádzajúcej dohody o vykonaní prepadu peňažného transportu Slovenskej sporiteľne, a.s., pobočka Prievidza a po zadovážení si prostriedkov na jeho uskutočnenie, a to 2 ks samopalov nezistenej značky, 1 ks dlhej brokovej zbrane nezistenej značky, 1 ks pištole nezistenej značky a nezistených výrobných čísel, maskovacích pomôcok, 4 ks vysieláčiek zn. Motorola a osobného motorového vozidla zn. Audi 100 čiernej farby, opatreného T. U.-XXXG. sa J. X., H. D., X. M., T. R., J. X. stretli dňa 29.4.1998 o 7:00 hod. na parkovisku pri Elektrárni Q., odkiaľ po upresnení úloh J. X. sa presunuli na určené miesta, kde H. D. odparkoval vozidlo zn. Fiat Tipo nezistenej ŠPZ michalovského okresu na ulicu T. v Prievidzi, neďaleko železničného priecestia a mal za úlohu po skončení prepadu zabezpečiť odvoz častí páchatel'ov a T. R. s vozidlom zn. R. XXX bielej farby nezistenej ŠPZ mal za úlohu odviezť z parkoviska z Novák J. X. do centra mesta Prievidza a po skončení prepadu mal čakať na bočnej ulici v smere únikovej trasy a v prípade prenasledovania prepádového vozidla zn. Audi 100 mal za úlohu skrivením vozidla alebo iným spôsobom prenasledovaniu zabrániť a X. M. s vozidlom zn. N. 19 nezistenej bratislavskej ŠPZ mal za úlohu doviezť z parkoviska z Novák časť skupiny do Prievidze, kde ich v blízkosti námestia vysadil, potom to prevzal z vozidla zn. Peugeot J. X., ktorého odviezol ku garáži, kde bolo odstavené prepádové vozidlo zn. Audi 100, po tomto čakal s vozidlom zn. Renault pri garáži a na povel zahájenia akcie sa presunul do priestoru železničného priecestia, kde po prepade odviezol časť osádky prepádového vozidla zn. Audi 100 z Prievidze na nezistené miesto. Na ulici M. v Prievidzi ďalší doposiaľ nestotožnený muž čakal v zaparkovanom vozidle zn. Renault Clio, doposiaľ nezistenej ŠPZ a mal za úlohu po vykonaní prepadu odviezť časť páchatel'ov a J. X. bol vodičom prepádového vozidla zn. Audi 100 a osádku tohto vozidla tvorili doposiaľ nestotožnený muž ukrajinskej alebo ruskej národnosti, nebohý N. X. a J. X.. Ďalší doposiaľ nestotožnený muž zaujal postavenie vo vchode panelového domu č. 16 na ulici M. J. odkiaľ v čase o 08:20 hod. potom čo z objektu VÚ B a.s. Prievidza odišlo osobné motorové vozidlo Slovenskej sporiteľne a.s. Prievidza zn. VW E., T. R. XX-XX, ktorého osádku tvorili pracovníci Slovenskej sporiteľni a.s. Prievidza, K. R., H. J., P. X. a T. U., dal vysieláčkou signál k začiatku akcie, na čo reagoval J. X., ako vodič prepádového vozidla, ktorý vozidlo zastavil, pričom z tohto vozidla vyskočili zamaskovaný a ozbrojený nebohý N. X., nestotožnený muž ruskej alebo ukrajinskej národnosti a J. X.. Ďalší zamaskovaný a ozbrojený muž vybehol z vchodu č. XX na ul. M. J. a strelnými zbraňami mierili na osádku vozidla zn. VW E., pričom jeden z týchto mužov vyzval osádku, aby sa nehýbala, otvoril dvere a ďalší muž zobral z vozidla transportný kufrík, v ktorom bola uložené peňažná hotovosť vo výške 165.970,- Eur, následne všetci páchatelia nasadli do vozidla zn. Audi 100 a z miesta činu ušli smerom na mesto Handlová, čím svojim konaním spôsobili škodu Slovenskej sporiteľni a.s. vo výške 99.614,95,-€ a poisťovni G. - Slovenská poisťovňa a.s. vo výške 66.354,64 -€ na odcuzenej hotovosti a Slovenskej sporiteľni a.s. vo výške 440,79,-€ na ulúpenom kufríku, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Podľa § 288 ods. 3 Tr. por., účinného od 01.09.2011, bola poškodená Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava, odkázaná s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Tento rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože v zákonnej lehote bol napadnutý odvolaniami prokurátorky krajskej prokuratúry, ako aj obžalovaného. Odvolanie prokurátorky smerovalo proti oslobodzujúcemu výroku v bode 2) rozsudku a proti výroku o treste v bode 1) citovaného rozsudku. Pokiaľ ide o oslobodzujúci výrok, tu prokurátorka namietala, že súd prvého stupňa pochybil, keď neprihliadol k výpovedi utajeného svedka, ktorý na hlavnom pojednávaní podrobne popísal priebeh prepady dňa 29.04.1998, úlohy jednotlivých páchatel'ov a úlohu obžalovaného pri prepade vozidla Slovenskej sporiteľne, a.s. v Prievidzi. Podrobne sa zaoberala touto výpoveďou a podľa jej názoru, účasť obžalovaného na spáchaní skutku bola preukázaná aj listinným dôkazom, a to rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 17.02.2004 sp. zn. 3T/9/00 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.10.2006 sp. zn. 6To/15/2004. Pokiaľ ide o skutok pod bodom 1) napadnutého rozsudku, tu poukazovala na to, že základná trestná sadzba za predmetný trestný čin je 5 až 12 rokov a súd prvého stupňa pochybil, pokiaľ obžalovanému za použitia ustanovenia § 40 ods. 2 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody pod spodnú hranicu trestnej sadzby. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že od spáchania skutku uplynulo viac ako 10 rokov a uloženie vyššieho trestu by bolo pre páchatela neprimerane prísne a účel trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania. Pochybenie videla aj v tom, pokiaľ súd obžalovaného zaradil pre výkon uloženého trestu do druhej nápravno-výchovnej skupiny. Namietala, že bol to práve obžalovaný, ktorý pred trestným stíhaním utiekol do T. a teda vyšetrovatelia v jeho veci nemohli konať práve z tohto dôvodu. Vzhľadom k tomu sa uložený trest javí byť neprimerane mierny. Žiadala, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), e) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Odvolanie obžalovaného smerovalo proti výroku o vine v bode 1) napadnutého rozsudku. Obžalovaný namietal výpoveď chráneného svedka H. O., ktorá podľa jeho názoru je nevierohodná. Obširne poukazoval na nezrovnalosti v tejto výpovedi, najmä pokiaľ sa týka opoznania jeho osoby týmto svedkom na parkovisku pred VÚB v Považskej Bystrici v decembri 1998. Svedok sa mylil vo vzdialenosti, na ktorú mal osobu obžalovaného opoznať, keď vo svojich výpovediach najprv uvádzal vzdialenosť 200-300 metrov, neskôr 20-30 metrov, či na hlavnom pojednávaní vzdialenosť 50 metrov. Poukazoval na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré sa týkajú procesných otázok riešiacich výpovede utajených svedkov a následného uznania viny. Navyše, podľa jeho názoru tento chránený svedok priznal nátlak policajtov na jeho osobu ohľadne usvedčovania ďalších prípadov, a teda jeho výpoveď aj z tohto pohľadu je nevierohodná. Napokon namietal, že tým, že bol uznaný vinným z prípravy na trestný čin lúpeže, ktorý sa mal uskutočniť v mesiaci december 1998, čím bola narušená zásada špeciality, pretože tento skutok nie je totožný so skutkom uvedeným v Európskom zatýkacom rozkaze, na základe ktorého bol vydaný do Slovenskej republiky na stíhanie. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o vine v bode 1) a jeho spod obžaloby v celom rozsahu oslobodil.

Keďže odvolania boli podané včas a osobami oprávnenými, odvolací súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že podané odvolania nie sú dôvodné.

Odvolací súd preskúmaním spisového materiálu na základe podaných odvolaní zistil, že súd prvého stupňa vykonal v predmetnej trestnej veci dokazovanie v takom rozsahu, ako mu to uložil odvolací súd svojím predchádzajúcim rozhodnutím zo dňa 14.01.2013 sp. zn. 23To/145/2012 a vo veci rozhodol v zmysle právneho názoru vysloveného odvolacím súdom v tomto rozhodnutí. Pokiaľ sa týka výroku o vine v bode 1) napadnutého rozsudku, tu bol vypočítaný na hlavnom pojednávaní chránený svedok Jozef O., ktorý veľmi logicky a podrobne popísal, z akého dôvodu sa zúčastnil plánovaného prepadnutia peňažného transportu Slovenskej pošty v Považskej Bystrici v presne nezistený deň v decembri 1998. Pred začatím tohto prepady na parkovisku pred VÚB v Považskej Bystrici, kde celá skupina neskôr nasadla do osobných motorových vozidiel, ktoré mali byť použité pri tomto prepade, jednoznačne videl na druhej strane parkoviska osobu obžalovaného J. X., ktorý sa tam nachádzal v prítomnosti J. X. a ďalších jemu neznámych osôb. Keďže tento svedok sa viackrát stretol ešte pred plánovaným prepadom s osobou J. X., zaregistroval v jeho prítomnosti aj obžalovaného J. X., ktorého však po mene nepoznal. Až na polícii pred vyšetrovateľom opoznal obžalovaného na základe predložených fotografií a tu sa následne dozvedel aj jeho meno. Plánovaný prepad v decembri 1998 sa neuskutočnil, pretože keď mali vozidlá s ozbrojenými posádkami z parkoviska vyraziť, J. X. vysielackami akciu

odvolal, nakoľko pred jeho vozidlo sa dostala skupina chodcov, ktorých mohol ohroziť. Neskôr sa tento istý prepád odohral dňa 19.01.1999, v súvislosti s čím bola celá skupina páchatelov odsúdená. Aj keď tento svedok sa mýlil vo vzdialenosti, na ktorú mal obžalovaného vidieť, keď v minulosti uvádzal, že to malo byť 200-300 metrov, neskôr 20-30 metrov, či 50 metrov, jednoznačne zotrval na tom, že to mala byť vzdialenosť z jedného konca parkoviska pred VÚB v Považskej Bystrici na jeho druhý koniec. V tomto prípade teda uvádzanie vzdialeností v metroch nie je relevantné, pretože každá osoba má inú odhadovaciu schopnosť na určenie vzdialeností v metroch. Výpoveď tohto svedka na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa až na uvedenú nezrovnalosť vo vzdialenosti bola však v ostatnom veľmi presvedčivá. Vierohodnosť výpovede tohto svedka neznížilo ani jeho priznanie, že zo strany polície bol na neho robený určitý nátlak na usvedčenie páchatelov iných prípadov, čo však odmietol a odmietol aj inštitút utajeného svedka. Svedok jednoznačne vylúčil podozrenie, že by v prípade obžalovaného J. X. tohto usvedčoval na práve z tohto dôvodu. Pokiaľ sa teda týka zisteného skutkového stavu a uznania viny v bode 1) napadnutého rozsudku nepovažoval vzhľadom na uvedené odvolací súd odvolanie obžalovaného za dôvodné.

Podľa názoru odvolacieho súdu nebola v predmetnej trestnej veci obžalovaného J. X. v súvislosti s týmto odsúdením porušená zásada špeciality. V skutku uvedenom v Európskom zatýkacom rozkaze je zakomponovaná účasť tohto obžalovaného na podrobnom naplánovaní a preskúšaní akcie a následne stretnutie páchatelov dňa 19.01.1999, kedy bola lúpež vykonaná. Súd prvého stupňa v predmetnom skutku iba doplnil obdobie, kedy malo k naplánovaniu a preskúšaní akcie dôjsť, teda v presne nezistený deň v decembri 1998, čím totožnosť skutku nebola nijakým spôsobom narušená. Keďže v decembri 1998 z objektívnych príčin nezávislých na vôli páchatelov k lúpeži nedošlo a táto bola presne podľa pôvodného naplánovania aj vykonaná, ale až dňa 19.01.1999, pričom na tejto už účasť obžalovaného J. X. podľa názoru odvolacieho súdu nebola jednoznačne preukázaná, správne bol uznaný vinným z prípravy k trestnému činu lúpeže podľa § 7 ods. 1 Tr. zák. k § 234 ods. 1, 2 písm. a), písm. b) Tr. zák., účinného do 31.08.2003, práve v súvislosti s jeho účasťou na naplánovaní a preskúšaní tejto akcie. Navyše je potrebné uviesť, že obžalovaný bol vydaný do Slovenskej republiky na základe Európskeho zatýkacieho rozkazu v súvislosti s trestným stíhaním pre dokonané trestné činy lúpeže a už vôbec nemožno hovoriť o porušení zásady špeciality, pokiaľ bol uznaný vinným nižším štádiom trestnej činnosti, a to účasťou vo forme prípravy.

Súd prvého stupňa nepochybil ani pri ukladaní trestu, keď obžalovanému v zmysle ustanovenia § 40 ods. 2 Tr. zák., účinného do 31.08.2003 uložil trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby § 234 ods. 2 Tr. zák., účinného do 31.08.2003 na 4 roky nepodmienečne. Podstatným pre takýto postup nie je to, že od spáchania skutku uplynula doba viac ako 10 rokov, ale to, že v zmysle tohto ustanovenia môže súd znížiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby aj vtedy, ak odsudzuje páchatel'a za prípravu na trestný čin a vzhľadom na povahu a závažnosť prípravy sa domnieva, že by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne, a že účel trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania. Keďže v danom prípade vozidlá s páchatel'mi na naplánovanú akciu z objektívnych príčin ani nevyrazili a v podstate nedošlo k žiadnym následkom, je aj odvolací súd toho názoru, že trest uložený súdom prvého stupňa je trestom primeraným a jeho výkonom bude plne zabezpečený účel trestu vyžadovaný Trestným zákonom. Ani osoba páchatel'a podľa názoru odvolacieho súdu nie je až tak narušená, aby bolo potrebné na neho pôsobiť výkonom trestu odňatia slobody v najprísnejšej nápravno-výchovnej skupine. Pokiaľ ide teda o uložený trest, tu sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s postupom súdu prvého stupňa a odvolanie prokurátorky krajskej prokuratúry v tomto smere nepovažoval za dôvodné.

Správne podľa názoru odvolacieho súdu bol obžalovaný následne oslobodený spod obžaloby pre skutok pod bodom 2) pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, 2 písm. a), b), ods. 3 Tr. zák., účinného do 31.08.2003, ktorého sa mal dopustiť spoločne s ďalšími páchatel'mi dňa 29.04.1998 v Prievidzi. Utajený svedok o okolnostiach prepádu pracovníkov Slovenskej sporiteľne dňa 29.04.1998 v Prievidzi vypovedal rozporne vo svojej výpovedi z prípravného konania oproti svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní, a to v skutočne podstatných a dôležitých okolnostiach, ktoré by mali byť nezameniteľné. Rozpory sa týkali okolnosti, akým spôsobom mali byť títo pracovníci prepádnutí, keď aj na otázku obhajcu v prípravnom konaní svedok zopakoval, že pri prepádnutí sa poškodení presúvali peši, hoci v skutočnosti boli prepádnutí v motorovom vozidle. Taktiež svedok uviedol odlišne od skutočnosti, koľko osôb malo byť prepádnutých a napokon neuviedol správne ani typ motorového vozidla, v ktorom mali byť pracovníci Slovenskej sporiteľne prepádnutí, po tom, čo neskôr pripustil, že

títo pracovníci boli prepadnutí v motorovom vozidle. Uvedené rozpory značným spôsobom spochybnili vierohodnosť tohto svedka. Odvolací súd pritom poukazuje na to, že okrem tohto dôkazu nebol voči obžalovanému zadovážený žiadny iný dôkaz a uznanie viny takýmto spôsobom je jednoznačne v rozpore s príslušnou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorých k uznaniu viny obžalovaného len na základe výpovede utajeného svedka by nemalo dochádzať, o to viac, ak výpoveď takéhoto svedka je rozporná a nepresvedčivá. Záver súdu prvého stupňa, keď obžalovaného podľa § 285 písm. c) Tr. por., spod obžaloby oslobodil, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný je zákonný a správny a odvolanie prokurátorky krajskej prokuratúry s poukazom na vyššie uvedené dôvody nepovažoval odvolací súd za dôvodné.

Z takto rozvedených dôvodov preto odvolací súd odvolania obžalovaného a prokurátorky krajskej prokuratúry podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.